

Π Α Λ Λ Α Σ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ὑ π ὀ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Β. ΒΩΤΥΡΑ.

ΥΠΟΧΟΛΑΓΟΥ.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛ. Β'.

ΜΑΪΟΣ 1877.

ΤΥΧΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνος
μέχρι τῆς παραδοσης κρίσεως ἐν συνόψει δια-
τετυπωμέναι.

ΥΠΟ

ΕΡΡΙΚΟΥ Β. Ι. ΘΕΙΡΕΣΧΙΟΥ

(διδάκτορος κτλ.).

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον).

Ἡ Πάργα εἰσέτι ἦν ἀνεξάρτητος. Πρὸ πολλοῦ ἐ-
πεθύμησεν ὁ Ἄλῃ Πασσᾶς νὰ καταστρέψῃ τὸ
τελευταῖον τοῦτο τῆς ἐλευθερίας ἄσυλον· τότε
ἠγγέλοη, ὅτι ἡ Ἀγγλία ἀπεφάσισε νὰ παρα-
χωρήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν Χριστιανικὴν πόλιν, τινὲς
δ' ἐφρόνου, ὅτι ὁ Κύριος Θωμᾶς Μαιτλάνδος
ἐπώλησεν αὐτὴν εἰς τὸν Πασσᾶν. Οἱ Πάργιοι
ἐξέχωσαν τὰ ὄστα τῶν Χριστιανῶν αὐτῶν προ-
γόνων ἐκ τῶν τάφων καὶ μετήνεγκον ἐπὶ τῆς
βραχῶδους αὐτῶν καλιᾶς, ἐπὶ δὲ τῆς ἀγορᾶς
κατεσκευάσθησαν πυραι, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ τὰ
παιδιά ἐνεκλείσθησαν εἰς τὰς οἰκίας, καὶ οὕτως
ἀνεμένετο ἢ πρὸς παράδοσιν προσταγῇ. Εἰδο-
ποίησαν ὅμως οἱ Πάργιοι τοὺς Ἀγγλοὺς ἀξιω-
ματικούς, ὅτι, ἐὰν οἱ Γούρκοι πρὸ τῆς ἀπελεύσεώς
των ἤθελον πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως, ἐ-
σχόπουν νὰ φονεύσωσι πρῶτον μὲν τὰς γυναῖ-
κας καὶ τὰ τέχνα αὐτῶν, εἶτα δὲ νὰ πέσωσιν ἅ-
παντες ἀγωνιζόμενοι. Οὕτως ἐπυρπόλησαν τὰ

ὄστα, καὶ ἀφοῦ αἱ φλόγες κατέπεσον, κατέλι-
πεν ὁ λαὸς σύμπας, ἐπιβάς εἰς πλοῖα, τὸ τῆς
πατρίδος ἔδαφος. Ἐν Κερκύρα ἔλαβον οὗτοι ἀ-
ποζημίωσιν τινὰ χρηματικὴν, ἀλλ' οὐδεμίαν τοῦ
λοιποῦ Πατρίδα.

Ἄξιοσημείωτον εἶναι, ὅτι ὁ Ἄλῃ Πασσᾶς
οὗτος ὁ Ἄσλάν, τὸν ὁποῖον ἀπηχθάνοντο οἱ
Χριστιανοί, συνέδραμεν ἀκουσίως τοὺς Ἕλλη-
νας πρὸς ἐλευθερίαν. Ἐν ἔτει 1820 ἐκήρυξεν
οὗτος τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Πύλης, ἐμελέ-
τησε δὲ, ὡς ὁ Μεχμέτ Ἄλῃς τῆς Αἰγύπτου, νὰ
προσενεχθῇ βιαίως. Ὁ Στρατάρχης Χουρσίδ
Πασσᾶς ἐξεστράτευσε κατ' αὐτοῦ, ὁ δὲ Ἄλῃ
Πασσᾶς ἔπεσε τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ ἀγῶνος
διὰ προδοσίας· κατεκρημνίσθη ἐν τῷ βαρᾷ
τῷ ὁποῖον αὐτὸς δι' ἄλλους εἶχε παρασκευάσει,
τὴν 5 Φεβρουαρίου 1822. Ὁ πόλεμος αὐτοῦ
κατὰ τῶν στρατιωτικῶν τοῦ Σουλτάνου δυνά-
μεων εἶπετο ὅτι ἤθελε συντελέσει ἵνα δοθῇ εὐ-
καιρία εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν ἐπανάστασιν.

Ἡ εἰσβολὴ τοῦ Ὑψηλάντου εἰς τὴν Μολ-
δαυίαν τὴν 6 Μαρτίου 1821, ἢ ἐν Πελοπον-
νήσῳ ἐπανάστασις τὴν 4 Ἀπριλίου, αἱ φρικῶ-
δεις ἐν Κωνσταντινουπόλει σκηναὶ τὴν 22 τοῦ
αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἡ ἄλωσις τῆς Τριπόλεως τὴν
5 Ὀκτωβρίου, ταῦτα εἰσὶ τὰ γεγονότα, τὰ ὁ-
ποῖα ἀπαρτίζουσι τὴν πρώτην πράξιν τοῦ θλι-
βεροῦ δράματος.

Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἀνῆκεν εἰς τινὰ
τῶν ἀρχαίων ἀριστοκρατικῶν τοῦ Φαναρίου οἰ-
κογενειῶν· ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐγένετο Ὁσποδάρης
τῆς Μολδαυίας. Αὐτὸς οὗτος Ῥώσσος ἀξιωμα-

τικός, ἐπέζησεν εἰς τοῦτο ὀλίγον. Ἐν τῇ φονικῇ παρά τὴν Κούλμην μάχῃ (καθ' ἣν ὁ ῥώσος στρατηγὸς κόμης Ὀστερμάννος ἐνίκησε τὸν Γάγγον Βανδάμμην) ἀπώλεσεν ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης τὸν ἕτερον τῶν βραχιόνων αὐτοῦ, δὲν ἦτο δὲ εἰσέτι τριακοντούτης, ἤδη στρατηγὸς ὢν, ὅτε τὴν παράτολμον ταύτην ἐπιχειροῦσιν ἤρξατο.

Μόλις δεχθεὶς ἐν τῇ Ἐταιρίᾳ, ἀνυψώθη, ὡς διανοεῖτο, εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα, ἀφιερῶθη δὲ εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ μεγάλου σχεδίου. Ἄλλ' ἠπατήθη. Οὐδεὶς γινώσκει ἐὰν ὁ Καποδίστριας, ὁ καὶ κατὰ 20 ἔτη πρεσβύτερος αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν φίλος, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἀπατηθῇ.

Ὁ Ὑψηλάντης ὑπερέβη τὸν Προῦθον μετὰ 10 ὁπαδῶν καὶ μιᾶς ἡμέρας ἵππέων ἐκ Βασσαραβίας, εἰσήλασε δὲ εἰς Ἰάσιον ὑποδεχθεὶς ὑπὸ τῶν μαχίμων μετὰ χαρᾶς καὶ ἐξέδωκε προκήρυξιν, ἐν ἣ ἐκηρύττετο ἀρχιστράτηγος καὶ ἐλευθερωτὴς τῶν Ἑλλήνων καὶ προσεκάλει πάντας τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ Σταυροῦ καὶ πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ Τουρκικοῦ κράτους ἀγῶνα.

Ὁ λαὸς ἐν Μολδαυίᾳ καὶ Βλαχίᾳ δὲν ἦτο σύμφωνος πρὸς ἐξέγερσιν, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ Βογιάροι, οἱ Φαναριῶται δ' ἐμισοῦντο, ὡς ἐκμεταλλευθέντες καὶ συλῆσαντες (:) τὸν τόπον. Ὑπὲρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐτάχθησαν μόνον οἱ αὐτόχθονες ὀπλίται μετὰ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, ἐξῶθεν δ' ἐπελθόντες ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιστὰὶ συνητήθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς καὶ τινες πολιότριχες ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀνδρῶν, οἳ οἱ Ἀθανάσιος ὁ ἐξ Ἀγράφων τοῦ Πίνδου, Γεώργιος ὁ Ὀλύμπιος καὶ ἑκατοντὰς νεανιῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι τὰς σπουδὰς αὐτῶν κατέλιπον καὶ τὰ ἐμπορικὰ γραφεῖα. Οὗτοι ἐσχημάτησαν τὸν κληθέντα Ἱερῶν λόχον. Οὗτοι ἦσαν οἱ λεγόμενοι Μαυροφορίται, οἱ ἐν μελαίνῃ στολῇ ὄντες καὶ ἐπὶ τοῦ κράνου αὐτῶν φέροντες τὸ τῆς νεκρᾶς κεφαλῆς σύμβολον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς, «ἐλευθερία ἢ θάνατος.»

Ἀκατάληπτον φαίνεται, πῶς οἱ Τούρκοι, ὅταν ἡ Ἐταιρία πάντας ἤδη διὰ τοῦ δικτύου αὐτῆς περιέπλεξεν, ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἀδιαφορίᾳ διετέλεσαν. Πρῶτον ἤδη καὶ ὅτε αἱ εἰδήσεις περὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Πελοποννήσου ἐφθασαν, ὑπόπτεισαν περὶ τῆς πορείας καὶ ἐκτάσεως τῶν γεγονότων. Τότε ἐξεγέρθη ἡ παλαιὰ τιγροειδῆς φύσις τῶν Ὀσμάνων, ὅπως, διὰ μιᾶς πληγῆς, κατὰ τὸν Τουρκικὸν τρόπον, περάνη τὰ πάντα. Ἦδη εἶχον ἀποτμηθῆ αἱ κεφαλαὶ Φαναριωτῶν τινῶν καὶ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα συνελή-

φθη ὁ Ἑλληνικὸς Πατριάρχης ὑπὸ Τούρκων ἀξιωματικῶν κατὰ τὴν ἀπὸ τὸν ναὸν ἐξόδον αὐτοῦ καὶ ἀπηγγονίσθη ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ πατριαρχικοῦ μεγάρου ἐν δλη τῇ ἐκκλησιαστικῇ στολῇ. τὸ σῶμα δὲ αὐτοῦ προπηλακισθὲν ὑπὸ συρφετοῦ φαυλοβίων καὶ Ἰουδαίων διασυρθὲν, ἐβρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Τρεῖς ἀρχιεπίσκοποι καὶ ὀκτῶ ἱερεῖς ἔσχον τὴν αὐτὴν τύχην, τούντεῦθεν δὲ διαχυθέντες γιενιτζαροὶ καὶ ὄχλος πολὺς, ἐφόνευον ἀνὰ χιλιάδας τοὺς Ἕλληνας ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν τοῖς προαστείοις. Ἐτι φρικαλεώτεροι ἦσαν αἱ σκηναὶ ἐν Ἐφέσῳ καὶ Σμύρνῃ, ἐν ἣ ὁ Γάλλος πρόξενος Δαβὶδ ἔσωσε μεθ' ἡρωϊκῆς μεγαλοψυχίας πλῆθος Ἑλλήνων προσφύγων, ὡς προσηνέχθη ἐν ἔτει 1860 ὁ Γάλλος πρόξενος κατὰ τὰ ἐν Δαμασκῷ φρικώδη γεγονότα.

Ἐφρόνου τινὲς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὅτι οἱ Ῥῶσοι ἤθελον κινήθῃ. Ἄλλ' ὁ Ὑψηλάντης εἶχε λάβει ἤδη ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας γραφεῖσαν ἐπὶ τῆς ἐν Λαυδάχῃ συνόδου, ἐν ἣ ἡ ἐπιχείρησις αὐτοῦ ἀπεδοκιμάζετο καὶ ἀνηγγέλλετο εἰς αὐτὸν, ὅτι τὸ ὄνομά του ἀπληεῖφθη ἐκ τοῦ μητρώου τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὁ Ὑψηλάντης ἀπέκρυψεν ἀπὸ τῶν συμπολεμιστῶν του τὴν ἐπιστολὴν ταύτην!

Τὸ ἔργον, λοιπὸν, τούντεῦθεν ἦτον ἄσκοπον μόνον καὶ ἀσύνητον ἐπιχείρημα, ὅμοιον πρὸς τὸ τῆς Φραγκφούρτης ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ τοῦ 1833, πολὺ τραγικώτερον ὅμως τούτου ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν.

Οἱ Τούρκοι κατέχουσιν ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως σειρὰν τινα φοβερῶν φρουριῶν, τὴν Βιδίνην, τὸ Ῥουσοῦκιον, τὴν Σιλίστριαν καὶ τὸ Γαλάζιον. Ἐκ τούτων, λοιπὸν, ἐπήρχοντο οἱ Τούρκοι, ὁ δὲ Ὑψηλάντης διέτριβεν μετὰ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ στρατεύματος, τοῦ ἐπιτελείου καὶ τῶν συνεταιριστῶν ἐν Τεργοβιτίῳ, καὶ παρὰ τὸ Δραγασάνιον συνήψε τὴν πρῶτην σπουδαίαν μάχην. Ὁ μέθυρος Καραβίας προσέβαλεν τοὺς Τούρκους, εἴλκυσε τὸν Ἱερὸν λόχον διὰ τῆς γεφύρας πρὸς αὐτοὺς, ἐν διαστήματι δὲ πέντε λεπτῶν κατεμελίσθησαν 400 ἐκ τῶν ἀτυχῶν τούτων νεανιῶν, ἐξ ὧν ὁ Ὀλύμπιος διέσωσε περὶ τοὺς ἑκατὸν. Μετὰ τὸ ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ ἀτύχημα τοῦτο, ὑπερβάς ὁ Ὑψηλάντης λάθρα τὰ Αὐστριακὰ ὄρια, ἐπορεύθη εἰς Τρανσυλθανίαν καὶ προσέβαλεν ἐν τινὶ προσέτι δηλοποιήσῃ τοὺς συμπολεμιστὰς, ὅτι τὰ σφάλματα αὐτῶν εἰσὶ παραίτια πάσης ἀποτυχίας.

Πρὸς ταῦτα ἀπήνητησαν οἱ φυγάδες δι' ἡρωϊ-

κῆς καταστροφῆς. Διότι Ἀθανάσιος ὁ ἐξ Ἀγράφων ἀντέστη ἥρωικῶς παρὰ τὸ ἐπὶ τοῦ Προῦθου Σκουλένιον μετ' εὐαριθμοῦ δραχῶν, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ ἐτέρου τοῦ ποταμοῦ μέρους ἴσταντο τὰ Ῥωσικὰ τάγματα ἑτοιμα πρὸς μάχην καὶ ἐξέπεμπον κατὰ τῶν μάχην κεραυνώδεις ἀλαλαγμούς. Εἰς τοὺς Τούρκους ἀνήγγειλαν οἱ στρατηγοὶ Ῥῶσοι, ὅτι ἐὰν μία μόνη σφαῖρα ἤθελε πέσει ἐπὶ Ῥωσικοῦ ἐδάφους, ἤθελον ἀναλάβει αὐτοὶ τὴν μάχην. Ἀλλ' οἱ Τούρκοι κατέσχον ἐντέλει θέσιν διὰ τὸ πυροβολικόν, ἐξ ἧς ἐδύναντο νὰ καταπυροβολῶσιν ἐκ πλαγίου τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι ἠδύναντο μὲν νὰ διασωθῶσι, διαβαίνοντες τὸν ποταμὸν, ἀλλ' ἤθελον νὰ πέσωσιν ἐνδόξως.

Γεώργιος δὲ ὁ Ὀλύμπιος, περιφρονήσας τὴν εἰς Αὐστρίαν προσφυγὴν, περιεκυκλώθη μετὰ ἑκατὸν καὶ οὗτος μόνον ἀνδρῶν ἐν τῇ μονῇ Σέκκου, μὴ θέλων νὰ περιάψῃ ἀδοξίαν τινὰ εἰς τὸ ἐνδοξὸν τῆς πατρίδος αὐτοῦ ὄρος Ὀλυμπον. Προσεκάλεσε δὲ τοὺς φίλους εἰς ἐνδοξὸν θάνατον ἐλπίζων, ὅτι οἱ ἐλευθεροὶ ποτε Ἕλληνες ἤθελον μετενέγκει τὰ ὄστα αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων, καὶ οὕτως ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα μετὰ τῶν τελευταίων πιστῶν ἀπομεινάντων. Τοῦτο ἦν, κατὰ τὴν 26 Ἰουλίου τοῦ 1821, τὸ τέλος τῆς Ὑψηλάντικῆς ἐπαναστάσεως.

Οἱ Τούρκοι ἐλεηλάτουν εἰσέτι ἐπὶ τινα χρόνον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον τὴν χώραν. Ἡ παροιμία λέγει, εἰς Τούρκος κατερημοὶ ἐν μιᾷ νυκτὶ μίαν ἐπαρχίαν. Οἱ πασσάδες ἐπεμπον εἰς Κωνσταντινούπολιν εὐγενεῖς αἰχμαλώτους καὶ κιβώτια πλήρη κρανίων.

Ἐντοσοῦτῳ ὁ Ὑψηλάντης οὐδενὸς ἔτυχεν ἀσύλου· συλληφθεὶς αἰχμάλωτος καθείρθη ἐν Μουγκάσχη τὸ πρῶτον, εἶτα δ' ἐν Τερεζιενστάτῃ, καὶ μετὰ ἑπταετῆ καθείρξιν, ἀπελύθη, ὑπὸ τοῦ Μετερνίχ. Καὶ ἡ μὲν Ἑλλάς ἐγέτετο ἐλευθερά, ἀλλ' ὁ Ὑψηλάντης κατῆλθεν εἰς τὸν τάφον. Ἡ μνήμη αὐτοῦ ζῆ παρὰ τῇ Γερμανικῇ νεολαίᾳ διὰ τοῦ ἄσματος τοῦ Γουλλιέλμου Μυλλέρου, διότι ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν συγχρόνων ὑπερῴψωσεν αὐτὸν, ἀλλ' ἤδη φαίνεται ἡ κατὰ τὴν ἐπιχειρήσιν ἐλαφρότης καὶ ἡ ὑπερηφανία, δι' ἣν ἐξέτισε ποινάς. (1)

Τὸ πρὸς βορρᾶν τόλμημα ἐπέδρασε πολὺ εἰς τὰ πράγματα, διότι δεσμεύσαν τὴν προσοχὴν

τῶν Ὀσμάνων, κατέστησε δυνατὴν τὴν ἐπιτυχίαντῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαναστάσεως.

Ἐνταῦθα διετέλει σύμπας ὁ λαὸς ἐν ἀναβρασμῷ, οἱ δὲ Τούρκοι ἐν ἀγωνίᾳ· οὗτοι ἀπεσύροντο εἰς τὰ ἐν Τριπόλει ὀχυρώματα καὶ τὰς ἄλλας ὀχυρὰς θέσεις.

Γερμανὸς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν ὕψωσεν ἐν Καλαβρύτοις τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ καὶ κατὰ τὴν 4 Ἀπριλίου ἤρξαντο ἐν Πάτραις ὁ ἀγών. Οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς γεωργοὶ προσέδραμον εἰς τὰ ὄπλα, ὁ δὲ Πέτρος Μαυρομιχάλης κατελθὼν ἐκ τῶν ὀρέων σὺν τῷ Κολοκοτρῶνῃ, συνεχάλεσεν τὴν 9 ἐν Καλάμαις τῆς Μεσσηνίας Ἑλληνικὴν Γερουσίαν, ἧτοι εἶδος τι προσωρινῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ Γερμανὸς κῶς ἱεράρχης καὶ ῥήτωρ δημοτικὸς ἦν ἀνὴρ μεγίστης ἐπιρροῆς, ἀλλ' οὐδόλως καθαρὸς καὶ ἀληθῆς ἥρωικὸς χαρακτήρ. Ὁ Πέτρος δὲν ἦτον τόσον πολεμικὸς ἀνὴρ, ὅσον ἐτοιμᾶτο ὡς πατριάρχης καὶ ἡγεμῶν, ὡς πρεσβύτης ἀξιόλογος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πλεονεξίας ἀπηλλαγμένος. Ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρῶνης, τὸ 51 ἔτος τῆς ἡλικίας ἀγών, ἦν τὸ πρωτότυπον τολμηροῦ, πολυμηχάνου καὶ ἀνεξαρτήτου κλέπτου, ἔχων ἀνάστημα ὑπερμέγεθες καὶ κόμην δασυτάτην καὶ μέλαιναν, ὁ ὅποιος ἐνῶ ἦτο ἐπιτήδειος πρὸς εἰρωνείαν καὶ σκώμματα, ἦν δεινὸς ἐν τῇ ὀργῇ. Οὗτος ἐκαυχᾶτο, ὅτι ὁ πατήρ του εἶχε φονεύσει 700 Τούρκους· εἶχε δ' ἀπολέσει ἐν Μεσσηνίᾳ πατέρα, ἀδελφούς οἶκον καὶ περιουσίαν, ἀλλ' ἠγωνίσθη ὡς κλέπτῃς πολυετῶς ἐν Πελοποννήσῳ, διήγαγεν ὡς πρόσφυξ ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις, ἔνθα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀγγλικὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ μὴ εἰδὼς ἀναγινώσκειν μηδὲ γράφειν, διέπραξε τοιαῦτα στρατιωτικὰ ἔργα, τὰ ὅποια μόνον τὰ ἔξοχα στρατιωτικὰ πνεύματα δύνανται νὰ κατορθώσωσιν. (Ἀκολουθεῖ).

ΠΑΤΡΟΣ ΑΓΩΓΗ.

(Διήγημα).

Ἡ Μαρία ἐκάθητο παρὰ τῷ νεαρῷ αὐτῆς μνηστῆρι· ὁ δὲ πατήρ αὐτῆς, συνταγματάρχης Κλαϊμπεργ, θωπεύων τὴν πολυφίλητον ἐκείνην κεφαλὴν διὰ τῆς χειρὸς, ἔλεγε πρὸς τὸν νεανίαν:

— Βλέπεις τὴν μικρὰν ταύτην κόρην, ἀγαπητὴ Γουστάβε; ὑπῆρξεν ὁ διδάσκαλός μου. Ἀ-

(1) Ὁ Σπουδαῖος συγγραφεὺς ἐστὶν ἐν πολλοῖς λίαν συντηρητικὸς ἀλλ' ἐμφυρεταί ὑπ' ἀγνωστάτου φιλελληνισμοῦ. Σ. μ.